

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Μετά τὸν κοιλιακὸν τύφον ὁ κοιλιακὸς πυρετὸς—ἀπὸ πείνων, ἢ μετὰβασιν δὲν ἦτο διόλου ἀπτόμος. Ὁ σκοπὸς διὰ τὰς ἀρχὰς εἶναι ἕνας· νὰ μᾶς πεθάνουν· τώρα διὰ τύφου ἢ δι' εὐλογίας, δι' ἐπιστρατείας ἢ διὰ Σακελλαριάδου, αὐτὸ ἀφορᾷ τὸ γούστο τῶν πολιτῶν—καὶ περὶ γούστου δὲν φιλοφεικούμε. Δυνάμεθα μάλιστα νὰ εὐγνωμονοῦμεν τὰς ἀρχὰς ὅτι εἰσέγαγον τόσην ποικιλίαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ θανάτου τῶν. Ἐσχάτως μάλιστα προστεθῇ καὶ ἄλλο εἶδος ἐκτελέσεως—διὰ τῆς ἐλευθέρως κυκλοφορίας λεπτῶν εἰς τὴν πόλιν.

Σάββατον, Κυριακὴν καὶ Δευτέραν ἢ Κεντρικὴ Ἀγορὰ εἶχε τριπλοῦν πένθος—ἀπὸ κρέας, ἀπὸ ψάρια, ἀπὸ ἄρτον. Ἐώρταζεν ὁ Σακελλαριάδης βλέπων νὰ γίνεσθαι λόγος περὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ· εἴωρταζαν οἱ κρεοπῶλαι, οἱ ἀρτοποιῶλαι καὶ οἱ ἰχθυοπῶλαι ἐκδικούμενοι τὸ Κράτος διὰ τὸν νόμον, ὃν ἐπέζητησε νὰ τοῖς ἐπιβάλλῃ, ἐπὶ τῶν πολιτῶν εἰς οὓς ἐπέβαλλεν πείναν. Ἐώρταζον οἱ παπᾶδες οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦν νὰ νηστεύσουν· οἱ πιστοὶ διὰ νὰ ἀγοράζουσιν αὐτοὶ ἐφθηνότερον τὸ κρέας καὶ τοὺς ἰχθῆς· εἴωρταζον οἱ ὁπαδοὶ τῆς σχολῆς ἐκείνης ἥτις ἀντιστρατεύεται τὴν κρεωφαγίαν καὶ παραδέχεται τὴν ἀποκλείστικὴν φυτοφαγίαν διὰ λόγους ὑγιεινῆς, λόγους φιλανθρωπίας καὶ λόγους νεύρων.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο τῆς Ἀγορᾶς ἀνεκάλυψε λαμπρὰ προσόντα τοῦ λαοῦ τῆς πρωτεύουσας.

Μέχρι τοῦδε πάντες οἱ ὁμιλοῦντες περὶ τῆς πολιτικῆς ἀδρανείας τοῦ λαοῦ αὐτοῦ δυνάμενον νὰ ἀνεχθῇ καὶ τὸν Βούρδουσην ἀκόμα πρωθυπουργὸν καὶ τὸν κόμητα Δε Κάστρον ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν ἐλέγομεν ὅτι ἐνόςῃ ἔχει νὰ φάγῃ ὅλα τ' ἀνέχεται· διὰ νὰ ἐπαναστατήσῃ, πρέπει νὰ πεινάσῃ.

Ἐπεινάσε λοιπὸν, καὶ πάλιν δὲν ἀγρίεψε· τοῦ ἐστέρησαν τὸ κρέας ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· τοῦ ἐστέρησαν τὰ θαλασσινά· τοῦ ἐστέρησαν καὶ τὸν ἄρτον ἀκόμα. Καὶ τί ἔκαμε; Μετέβαινε καθ' ὁμίλους εἰς τὴν ἀγορὰν, μὲ στάσιν Ἑβραίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, φέροντες τρίχινον σάκκον καὶ στάχτην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ οἰοῦντι προσλιπαροῦντες διὰ δειλῶν βλεμμάτων τοὺς κρεοπῶλας νὰ τοῖς δώσουν καμμία βουκιὰ κρέας. Ὁ αὐτὸς ῥωμῆος, ὅχι τοῦ 21, ἀλλὰ τῆς Τουρκοκρατίας· Κόψε με Τούρκο ν' ἀγιάσω.

Τὴν νέαν διατίμησιν τὴν εὐρίσκουμεν πολλὰ λογικὴν καὶ τοιαύτη ἔπρεπε νὰ τεθῇ ἐξ ἀρχῆς. Νομίζομεν ἐπίσης ὅτι δι' αὐτῆς οὔτε οἱ κρεοπῶλαι ἐνίκησαν, οὔτε ἡ κυβέρνησις ἡττήθη. Ἐνίκησαν μόνον ἡ λογικὴ καὶ τὸ δίκαιον, ἀφαιρεθέντος μέρους ἐκ τῆς κερδοσκοπίας τῶν κρεοπῶλων καὶ ἀποδοθείσης πάλιν εἰς αὐτοὺς ὅλης τῆς εὐκαιρίας τοῦ λογικοῦ κέρδους.

Ὁ διάλογος ἐν τοῖς ἰχθυοπωλείοις τῆς Ἀγορᾶς:

— Πόσω τὰ μπαρμπούνια;

— Τρεῖς δραχμαῖς!

— Βάλε μιστὴ ὀκτ'!

— Καὶ ὁ ἰχθυοπώλης βάζει μιστὴ ὀκτ' . . . μίδια.

— Ψάρια! σοῦ εἶπα, ψάρια.

— Τί λέει; Μίδια θέλεις;

Τὰ ψάρια ἐπωλοῦντο τὴν ἡμέραν ἐκείνην πρὸς 8 δραχμὰς τὴν ὀκτ'!

Ἐκρίζονται μερικὰ δένδρα ἐκ τῶν πεζοδρομίων, ἀφίνονται ὅμως οἱ λάκκοι ὁλόνοιτο. Παρὰ δὲ τοὺς λάκκους σχηματίζονται ὑπὸ τῆς ἐκχωματώσεως λοφίσκοι. Δύο εἰδῶν ἐνέδραι διὰ τοὺς διαβάτας. Προχθὲς πρὸ τοῦ Γιαννοπούλου δὲν ἐφθانون οἱ λάκκοι, ἀλλὰ καὶ μία μεγάλη πέτρα ἐκεῖ μέσα. Εἰς παίς ἔπεσε καὶ ἐτραυματίσθη ἐπικινδύνως. Ἀμαξηλάτης τυχὼν ἐκεῖ μᾶς εἶπεν ὅτι κατὰ δεκάδας πίπτουν, σκουντάπτουν καὶ κτυποῦνε οἱ διαβάται.

Ὁ κ. Σοῦτσος ἔχει δίκαιον· πρέπει οἱ ἐκλογεῖς του νὰ κτυποῦντε τὰ κεφάλια τους!

Ἐρέθη ὅτι εὐρέθη καὶ τι γυναικεῖας τοαλέτας εἰς τὸν Μέγαν χορὸν τοῦ κ. Φόρδ, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ γραφῇ εἰς τὰς ἐφημερίδας:

«**Ἀπωλέσθη** εἰς τὸν προχθεσινὸν χορὸν τὸ λιγόν **ἱε** . . . μιᾶς Κυρίας, ὁ εὐρὼν νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸ Γραφεῖον **Μὴ Χάνεσαι** καὶ θ' ἀμειβθῇ πλουσιοπαρόχως.»

— Καὶ τί θὰ τὸ κάμῃ ὁ πρέσβυς, ἡρώτα προχθὲς μία Κυρία.

— Ἀ, τῇ ἀπηντήσαμεν, θὰ τὸ ἐσωκλείσῃ ἀπλούστατα εἰς μίαν τῶν ἐκθέσεων του πρὸς τὸν λόρδον Γράνβιλ.

Ὡστε, κυρία ποῦ τόσον ἐπιτήδεια διὰ τῶν ποδῶν σας ἐναπεθέσατε τὸ ἱερὸν λείψανον κάτωθεν τῆς τραπέζης, περιμένετε νὰ τὸ ἰδῆτε—τούλάχιστον τὸ σχεδιάσμα του εἰς τὴν προσεχῇ Ἐρυθρὰν Βίβλον, καὶ τότε θὰ ἐρυθριάσετε ἐξ ἀντανκαλάσεως.

Ὁ ἐκ Σμύρνης νεαρώτατος Μιχαὴλ Δ. Ἀργυρόπουλος ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως μεταφράσιν ποιήσεών τινων κατ' ἐκλογὴν τοῦ Ἀλφρέδου δὲ Μυσέ. Ἡ γνώμη μας εἶναι ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν μεταφράζονται, ὥς δὲν μεταφέρονται τὰ πρωτότυπα τοῦ Παριῆλ ἢ τοῦ Μακκάρ, διὰ τοὺς γνωρίζοντάς ἀπὸ ζωγραφικῆν. Ἀλλὰ διὰ τοὺς μὴ δυναμένους νὰ ἰδῶσιν ἐν γυμνῶν τοῦ Βιενναίου ζωγράφου, ἱκανὴν θὰ αἰσθανθῶσιν ἡδονὴν βλέποντες ἐν ἀντίγραφον τοῦ πρωτοτύπου. Μόνον ὑπὸ ταύτην τὴν ἐποψιν, μόνον διὰ τοὺς δυστυχεῖς ἀποκλήρους παραδεχόμεθα ὅτι δύναται τις νὰ τοῖς δωρήσῃ ψυχὰ τινὰ τῆς ἡδονικωτάτης πανδαισίας τοῦ Μυσέ. Ὁ κ. Μιχαὴλ Ἀργυρόπουλος εἰργάσθη μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας εἰς τὴν ἐξελληνίσιν τῶν θερμῶν στίχων τοῦ Ἀλφρέδου· ἀλλ' εἶναι τόσον κρύα αὐτὴ ἡ εὐλογημένη καθαρεύουσα, ὥστε ὁ ποιητὴς περνᾷ εἰς αὐτήν . . . σδυσμένος ἢ τὸ πολὺ ἀποπλυμένος. Ἀλλ' ὅταν ἀναλογισθῇ τις τὴν δεκαεναετῇ νεότητά τοῦ μεταφραστοῦ, ἀναγκάζεται θερμῶς νὰ τῷ συγχαρῇ, διότι ἡ ἐργασία του μποροῦσε νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς ἐργασία μορφωμένου ἤδη λογίου. Ἀγαπᾷ βεβαίως τὸν Μυσέ καὶ ἐξ ἀγάπης ζητεῖ νὰ τὸν κάμῃ Ἕλληνα, ἢ τούλάχιστον φιλέλληνα· τὸ καθ' ἡμᾶς νομίζομεν ὅτι θὰ τῷ πληρώσῃ

μείζονα λατρείαν, ἐν ἀποφασίῃ νὰ τὸν ἀφίσῃ Γάλλον καὶ ἐκμεταλλευσθῇ τὰ οὐτιχοῦργικά του προσόντα καὶ τὴν καλλονὴν τῆς ψυχῆς του δι' ἑλληνικὰ δοκίμια.

Ἡ πρώτημος φιλολογικὴ ἱκανότης τοῦ κ. Μιχαήλ Ἀργυροπούλου ἀναδεικνύεται κυρίως ἐν τῇ δίκῃν προλόγου βιογραφίᾳ τοῦ Μυσσεῖ, γραμμένη μετὰ πολλῆς χάριτος, ἀνθηρᾶς γλώσσης καὶ μετὰ μελέτην ἐκ τῶν νεωτέρων πηγῶν. Ἐν γένει περὶ τοῦ κ. Ἀργυροπούλου προσιωιζόμεθα πολλὰ καλὰ καὶ μεθ' ὅλην τὴν παρακμὴν τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως καὶ τῆς ἐν γένει ποιήσεως ἀναλαμβάνομεν τὴν εὐθύνην νὰ τὸν ἐνθαρρύνωμεν ὅπως εἰσέλθῃ μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν περὶ ποιήσεως ἢ τοῦλάχιστον τῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας ἀγῶνα.

Ἐν ζήτημα γεννιέται—στὸν Πειραιᾶ. Μποροῦν γυναῖκες ποῦ μασκαρεύθησαν τῆς ἀποκριτικῆς νὰ μεταλλάξουν; Ἐνας Παπᾶς Πειραιώτης λέγει ναι καὶ δίδω-
χνει ὅσας μασκαρευθεῖσαι πηγαίνουν νὰ τῆς μεταλλάξῃ καὶ ἄλλος παπᾶς Πειραιώτης ὄχι, καὶ δέχεται τῆς διωγ-
μέναις καὶ μεταλαμβάνουν. Ὁ πρῶτος ἱερεὺς Παπᾶ Βα-
σίλλης, ὡς μᾶς εἶπον, ἔχει πολὺ δίκαιον· διότι, καθόσον ἐνθυμούμεθα ἀπὸ κατὰ Πατέρως ποῦ ἀνέγνωμεν, αὐτὰ τὰ πράγματα: μᾶσκες, θεάτρα, χοροὶ, ἱπποδρόμια, ὀρχηστῆ-
σεις καὶ τὰ παρόμοια κολάζουν τὰς χριστιανικὰς ψυχάς. Ἀλλὰ καὶ ὁ δεῦτερος παπᾶς ἔχει δίκαιον, διότι τέτοια ἄστυα τὰκάνει καὶ ὁ γέρο Ἰεχωβὰ, ὅταν εἰς τὸ Θωδὼρ παρουσιάσθῃ εἰς τὸν Μωϋσέα ὡς καιομένη βῆτος καὶ τὸν κατετρόμαξεν τόσο. Ὅστε παρακαλοῦμεν τὸν κ. Δαμασκῶν νὰ μεσολαβήσῃ μετὰ τῶν δύο ἱερέων καὶ νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα ἂν οἱ μετημαρτυρούμενοι δύνανται νὰ μεταλαμβάνωσιν ὑπὸ μορφὴν ἄρτου καὶ οἴνου τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος κτλ. διότι δὲν ἀντέχομεν.

Ἀπόψε θὰ ἔχωμεν λαμπρὰν **θεατρικὴν ἐσπερίδα** ἐν τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ. Δὲν πρόκειται μόνον νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν ὑψηλὴν τέρψιν ἐκ τῆς δραματικῆς τέχνης τοῦ μοναδικοῦ καλλιτέχνητος μας κ. **Λεκατσᾶ**, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκτιμῶμεν ἐν τῇ νέῃ θιάσῳ τῷ ὑπὸ τοῦ ἰδίου διδάσκαλου μορφωθέντι τὰ ἀποτελέσματα τῆς εὐρωπαϊκῆς διδασκαλίας ἐπὶ νεαρῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ δραματικῇ τέχνῃ. Εἰς τὸ γυναικεῖον στοιχεῖον τοῦ θιάσου δὲν πρέπει νὰ προσέξωμεν πολὺ, διότι ὁ κ. Λεκατσᾶς ὄχι ἐπιλογὴν, οὔτε ἐκλογὴν ἠδυνήθη νὰ κάμῃ, ἀλλὰ τὰς μόννας, τὰς δύο παρουσιασθείσας εἰς αὐτὸν κόρας ἠναγκάσθη νὰ τὰς παρδεύθῃ ὡς ἡθοποιούς. Καὶ εἰς τοῦτο δὲν πταίει μόνον ἡ ἐπικρατοῦσα κοινωνικὴ πλάνη, ὅτι ἡ τέχνη ἡ δραμα-
τικὴ, ἡ γεννωσὰ εἰδωλολατρείαν διὰ τὴν Σάραν Μπερ-
νὰρ καὶ καταστήσασα αὐτὴν ἑκατομμυριούχον, ζήλευσεν ὑπὸ πριγκιπισσῶν, εἰν' εὐτελής· δὲν πταίει λοιπὸν μόνον ἡ στενοκεφαλία τῶν θηλέων μας, προτιμώντων ν' ἀπομυζαίνωνται ἀπὸ τὴν Λιζιὲ καὶ τὰς λοιπὰς μοδίσ-
στρας, ὅπου ἡ μισθοδοσία των ἀρχίζει ἀπὸ τὸ δωρεᾶν καὶ ἀναβαίνει εἰς τὰ 30 λεπτὰ τὴν ἡμέραν· ἀλλὰ καὶ ὁ Μουσικὸς καὶ Δραματικὸς Σύλλογος ὅστις δὲν ἠθέ-
λησε νὰ ἐνισχύσῃ σπουδαίως τὸν κ. Λεκατσᾶν, ὅστις δι-
ἐνός καὶ μόνου ταξιδιῶν εἰς Σμύρνην καὶ Κωνσταντι-
νούπολιν ἠδύνατο νὰ καταρτίσῃ καὶ ἔπειτα νὰ μορφώσῃ

θιάσον ἀνθαμιλλώμενον πρὸς εὐρωπαϊκόν. Οὐχ ἦπτον καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἀκόμα κατώρθωσε πολλὰ, καταβαλὼν ἀγῶνας, καθ' ὧν μόνον θηριώδης ἀγγλικὴ ἐπιμονὴ ἠδύ-
νατο ν' ἀνθέξῃ. Καὶ ἀπόψε πρόκειται νὰ δρέψῃ τοὺς πρῶ-
τους καρπούς. Λοιπὸν πρέπει νὰ δαμάσωμεν ὅλοι καὶ διὰ τὸ πρωτοφανὲς τοῦ θεάματος καὶ διὰ τὸν μέγαν ἐθνικὸν σκοπὸν, ὃν προτίθεται. Λυπούμεθα ὅτι ἐκ τῶν ἰδιοκτη-
τῶν τῶν θεωρείων κανεὶς δὲν ἠθέλησε νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ τῆς παρυστάσεως τὰ θεωρεῖα. Τοῦλάχιστον ἂς ἔλθουν οἱ ἰδιοκτῆται καὶ ἂς μὴ προτιμῶσι τὰς ἐπιδείξεις τοῦ Ὀρνστοῦν ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν ἐργασίαν τοῦ κ. Λεκατσᾶ.

Ὁραιοτάτην παρομοίωσιν μᾶς ἔδωκεν ὁ Φαλῆξ περὶ τῆς τόσοσιν τρομακτικῆς ἐμφανίσεως τῆς νόσου εὐλογίας, προερχομένης καὶ αὐτῆς ἐξ ἀμελείας τῶν ἀρχῶν.

Ὅταν βλέπῃς λέγει ἄνθρωπο μ' εὐλογίαν εἶναι σάνα βλέ-
πῃς ἐμένα μὲ ψείρας. Δὲν εἶναι ἄντροπῃ;

Ὁ κ. Δεληγιάννης εἰρωνικῶς ὀνομαζέει τὸν κ. Τρικού-
πην ὡς προκαθήμενον τῆς ἀντιπολιτεύσεως· πῶς φκίνεται ὅτι καθεὶς ὁμιλεῖ τὴν γλῶσσάν του;

Λοιπὸν, μεθ' ὅλας τὰς ἐνεδρικές τοῦ κ. Μενελάου Νε-
γρεπόντη ἀποπειράς ὅπως ἐξαπατήσῃ τὸν κόσμον διὰ τῆς ὑπογραφῆς ἐνὸς ὑπαλλήλου του ὅτι τὰ τοῦ Μαρκῆ Βα-
λιάνου ἦσαν ἐν ἀπλοῦν ποῦφ καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔγινε
θύμα συκοφαντίας, ἡ ὑπόθεσις οὐδὲως φκίνεται κα-
λυθεῖσα, καὶ κατὰ τὸν ἐξ Ὀδησσοῦ ἀνταποκριτὴν τῆς
Νέας Ἐφημερίδος, ἐδέχθη νὰ καταβληθῇ ἐγγυησις **ἐνὸς ἑκατομμυρίου ρουβλίων** διὰ ν' ἀποφυλακισθῇ ὁ ἐν λόγῳ μεγαλέμπορος. Τὸ τρομερώτερον ὅμως ἄγγελμα τοῦ ἐξ Ὀδησσοῦ ἀνταποκριτοῦ τῆς **Νέας Ἐφημερίδος** εἶναι ὅτι πολὺ σιδηροδρομικὰ ἢ μᾶλλον μηδενιστικὰ ξεμπερ-
δεύονται οἱ κατὰ τῆς ἀτίμου πράξεως τοῦ λαθρεμπορίου ἔχοντες νὰ καταθέσωσι μαρτυρίας. Τὸν ἕνα τὸν ἀποπλη-
ξάρουν καὶ τὸν ἄλλον ἀπειλοῦν ὅτι θὰ τὸν δολοφονή-
σουν. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἥκιστα τιμητικὰ διὰ τὸ ἑλληνι-
κὸν ὄνομα, καὶ θὰ ἐπροτιμῶμεν ἡμεῖς νὰ μὴν ἐλαμβάνο-
μεν οὔτε τὴν Ἀρταν αὐτὴν, ἀντὶ νὰ προσφθῇ αὐτὸς ὁ
μῶμος εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔμπριον, τὸ ὅποιον οἱ δυστυχεῖς
Χρὶς κυρίως ἐγνώρισαν νὰ προβιβᾶσιν ἐν τῇ παγκοσμίῳ
ὕπολψῃ, διὰ τῆς μεμετρημένης, συντηρητικῆς καὶ οἰονεῖ
μετὰ τρόμου ἐπιδιωχθείσης αὐξήσεως τῶν περιουσιῶν
των.

Τί ἀριστοῦργημα κοντσέρτο εἶχαμεν τὸ παρελθὸν Σάβ-
βατον ἐν τῷ Ὠδεῖῳ. Ὅλο καὶ συγκίνησις. Νέοι μουσι-
κοδιδάσκαλοι ἄγνωστοι τῶς ἐφύτρωναν ἐκ τοῦ ἐδάφους
τὴν ἐσπερὴν ἐκείνην, παράγοντες τὴν αὐτὴν εὐχέρεστον
ἐντύπωσιν ἦν καὶ ἄγνωστοι ἡ ἀκλήτοι ὅταν φυτρώνουν
εἰς κουρδισμένους ἤδη φιλικὰς εὐθυμίας. Δύο ἀδελφοὶ
Τρότζε ἡ καὶ Τροχῆ, ἀλλὰ μὴ τραγῳμενοὶ ὅλως διόλου
ὡς μαέστροι, ὁ κύριος Λυγερινὸς μὲ τὸ ἀντάρτε πασιονάτο
του, καὶ ὁ ἴδιος Φράνκης ὅστις ἀπειλητικώτατα μὲ τὴν
πελωρίαν κοντραμπάσα του ἐννοοῦσε νὰ μᾶς ἐπιβάλῃ
καὶ τὰς γελοίας συνθέσεις του καὶ τὰ γελοιωδέστερα τῶν
φίλων του καὶ, τὸ φρικωδέστερον ὅλων, καὶ τὸ ἄσμά του.
Ὁμιλοῦμεν ὀλίγον ἀγρίως διότι πάντοτε συμβαίνει ἡ

κατάχρησις αὕτη ἐν παρομοίαις περιστάσεσιν. "Ολοι αἱ μετριότητες ἐπωφελοῦμεναι τῆς εὐκαιρίας ἐννοοῦν νὰ γλυστρήσῃεν εἰς τὸ πρόγραμμα καὶ τὰ ἀηδῆ των μουσικὰ γυμνάσματα· καὶ αἰφνης προκειμένου νὰ παιχθοῦν ὁκτὼ κομμάτια, βγαίνει ὅτι τὰ ἔξ. προέρχονται ἐκ τῆς Τρωάδος τῶν κ. Τροάζ. Κρίμα νὰ μὴν ἦσαν τρεῖς ἀδελφοὶ αὐτοὶ οἱ κύριοι Τροά καὶ τότε θὰ ἐκολυμβώμεν εἰς τὴν τρωαδικὴν μουσικὴν των. "Αν δὲν ἀπατώμεθα, μόνον ὁ καυμένος ὁ Γουίδας δὲν εἶχε κομμάτι 'δικό του.

Ἡ μόνη ὁασίς τῇ ἐσπέρᾳ ἐκείνῃ ἦτο ἡ τέχνη τοῦ κ. Φράγκου τοῦ ἐξάγειν τόνους βιολίου ἀπὸ τὰ παλαμάρια τοῦ φοβεροῦ του ὀργάνου. Ἐνόμιζες ὅτι ἦτο μετρηφισμένη ἡ contre-basse του καὶ ὠμίλει λεπτὰ διὰ νὰ μὴ ἐννοῇται. Ἦσαν τὰ μόνα δίκαια χειροκροτήματα ἅπερ ἔλαβεν ὡς κοιτῶν ἀσίστας.

ΑΔΑΜΑΣ

Κι' ἡ ἐκλογὴ Ἀδάμαντος ἐπῆγε 'στὸν ἀέρα!
Δυὸ 'μέραις εἶχαν πόλεμο, δυὸ 'μέραις λίμνα τόση!
'Αλλ' ὅμως ἐξημέρωσε ἐκείνη ἡ δευτέρα,
ποῦ νὰ μὴν εἶχε γιὰ πολλοὺς φαγάδες ἔξημερώσει.
Κτυπήματα, σπρωξίματα, λαχτάρα, καρδιοχτύπι,
συνοικισμοὶ Ἀδάμαντος, οὐσίαι, νόμοι, τύποι.

Ὁ Στεφανίδης στέκεται 'στὸ μέρος τοῦ Τρικούπη,
ὁ σβέρκος του, ἡ μούρη του, τ' αὐτὶ του κοκκινίζει,
τοῦ Ξενοῦδάκη τοῦ φτωχοῦ τοῦ γίνεται κουνούπι,
καὶ 'λίγους στίγους κάπποτε Ὀμήρου ξεφουρνίζει.
Ὁ βουλευτὴς Ἀδάμαντος 'μιλεῖ μὲ τόση ζέσι,
μὰ πάντοτε ὁ Νικολῆς τὸν κόβει μὲς 'στὴ μέση.

Βλέπει ὁ Μπέης ὁ Σερῆφ τὸ τόσο νταβατούρι,
καὶ λέει 'στὸν Δερβίσμπη «δὲν 'μοιάζουν σὰν τρελλοί;»
Τότε γυρίζει καὶ ὁ Δερβίς τῇ μπείκῃ του μούρη,
καὶ λέει «σὰν τὴν Τούρκικη μοῦ φαίνεται βουλή»!
'Εγὼ, τοῦ λέει ὁ Σερῆφ, ἂν ἐξαφνὰ θυμώσω,
σικτίρ Γκιανούρηδες, θὰ 'πῶ καὶ θὰ τοὺς φασκελώσω.

Ὁ κύριος Χαρίλαος 'στὸ βῆμα ἀνεδραίνει,
ἀφρίζει ὁ Γλυκύτατος σὰν ἔλογο βαρβάτο,
τοῦ σὶρ Τρικούπη φαίνεται ἡ γλώσσα τροχισμένη,
καὶ ὅλο τὸν Ἀδάμαντα τὸν κάνει ἄνω κάτω.
Πηδᾷ καὶ ὁ Κωνσταντόπουλος καὶ ὁ Καλλιγᾶς ἀκόμα,
καὶ ὁ καθένας πολεμᾷ ἀτρόμητα μὲ.... στόμα.

Τὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς ξεχειλισμένα εἶναι
ἀπὸ γνωστοὺς ἀντάμηνδες καὶ τόσα παλληκάρια,
ἡ Μάνη εἰς τὴ μιὰ μεριά, 'στὴν ἄλλη αἱ Ἀθῆναι,
καὶ ἀκούς μὲ λύσσα νὰ κτυποῦν καὶ χέρια καὶ ποδάρια.
—'Ρε Σπύρο πῶς σοῦ φαίνεται τοῦ Μπέη τὸ σαρίκι;
—'Αν τὸ φοροῦς ὁ Καλλιγᾶς, θὰ 'ἦτανε μιὰ φρίκη!

Ὁ κύριος Γλυκύτατος μὲ σοβρὸ ἀνέβη!
πάτ! πάτ! χειροκροτήματα ἀπὸ τὰ θεωρεῖα...
Γιὰ τῶν Κρητῶν τὰ δίκαια μὲ τόνο ῥητορεύει,
καὶ γιὰ τὴν Κρήτη ἐξαφνὰ τοῦ ἔρχεται μανία.
Καὶ πάλι χειροκρότησαν 'στὴν κάθε μιὰ του λέξι,
καὶ ἡ Κρήτη εἶναι ἐτοιμὴ στεφάνι νὰ τοῦ πλέξῃ.

Καλὰ καλὰ τὸν βλέπουνε οἱ Μπέηδες 'στὰ μάτια,
ἀλλὰ τοὺς βλέπει καὶ αὐτὸς 'στὴν ἐχθρικὴ μερίδα,
καὶ ἡ καρδιά του σγίζεται καὶ γίνεται κομμάτια...
Γιατὶ λοιπὸν φαγώθηκε ν' αὐξήσῃ τὴν πατρίδα;
Γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ Θεσσαλὸ καὶ Μπέη οὔτε ἕνα;
ἀκόμη μόνος του 'μιλεῖ καὶ τάχει σὰν χαμένα.

Ὁ Δεληγιάννης φαίνεται—ἀμέσως ὅλοι τόπο,
κλητῆρες, χωροφύλακες, ὀργήγορα συμμάχα!
Δόξα, τιμὴ 'στὸν ῥήτορα, ποῦ μ' ἴδρωτα καὶ κόπο
'στὸ Βερολίνο ἔκαμε μεγάλη τὴν Ἑλλάδα!
Εἶναι ὁ ἴδιος πάντοτε 'στὴ στάσι καὶ 'στὸ σχῆμα,
ὁ ἴδιος 'στὰ τσακίσματα, ὁ ἴδιος καὶ 'στὴ λίμα.

Πῶ! πῶ! τί λόγια, τί φωναῖς καὶ τί ἀνεμοζάλη!
Τῆς δεξιᾶς καὶ ἀριστερᾶς ψηφίζει τὸ ἀσέρι,
ἀλλὰ ἡ μπόρα 'ξέσπασε 'στ' Ἀλέκου τὸ κεφάλι,
καὶ ὁ Ξενοῦδάκης ἔμεινε μὲ τενεκε' 'στὸ χέρι.
'Ωρα καλὴ 'στὴν πρύμνη σου, καυμένος Ξενοῦδάκη,
σὰν τὸν Χριστὸ σ' ἐσταύρωσαν καὶ σοῦδωσαν φαρκάκι

Βαρδάτε ὅλοι, καὶ ἡ βουλή τὸν Λιάππα θὰ ὀρκίσῃ,
'συχάσετε ν' ἀκούσωμε τ' ἀληθινὸ του στόμα:
«Οὐρκίζουμαι ἐν καθαρᾷ καὶ ἀμώμου συνειδήσει,
πῶς μ' ὅποιον δίνει πρὸ πολλὰ, ὁ Λιάππας θὰ νερὸ κόμμα!»
Μὰ 'κεῖ ποῦ ἔλεγε αὐτὰ διὰ λύσεις σημαίνει,
καὶ φεύγουνε οἱ βουλευταὶ βραχνοὶ καὶ πεινασμένοι.

Souris.

ΤΡΕΛΛΑΙΣ.

4.

Σὲ κάτι μάτια.

Μάτια γλυκὰ, κατὰμαυρα, ὅταν μισοσφαλῇτε,
'Ανοίγετ' ὁ παράδεισος, καὶ ἡ γῆ πλεῖα δὲν κινεῖται.
'Ανοίγουν τ' ἀνθὰ τῆς αὐγῆς, καὶ ὅλα γλυκὰ γελᾶνε,
Πῶς θέλετε λοιπὸν κλειστὴ μόν' ἡ καρδιά μου νῆναι;

5.

Ποδ τρέχ' ὁ νοῦς μου.

Στὸ μαγκάλι τῇ φωτίτσα ὅταν διῶν κακκινίζει,
Τὰ ῥοδιά σου μαγουλάρια ἡ φωτίτσα μοῦ θυμίζει.
Κι' ὅταν πάλι διῶ τὴ στάχτη παχουλὰ νὰ τὴ σκεπάζῃ
Τρέχ' ὁ νοῦς μου 'στὴν κουβέρτα ποῦ τὴν νύκτα σ' ἀγ-
[καλιάζει.

Solo.